

La gresca – Eduardo Blanco Amor

Una de les conseqüències del fracàs de l'Espanya plurinacional és l'escàs percentatge de traduccions de les llengües “minoritàries” al castellà i, encara pitjor, l'escàs contacte entre les literatures catalana, basca i gallega, que s'articula més en forma de trobades voluntaristes que en forma d'intercanvis editorials sòlids. Per això és un motiu d'alegria que l'editorial mallorquina El Gall hagi publicat *La gresca*, la traducció que Jaume Silvestre Llinares ha fet de la novel·la curta *A esmorga*, d'Eduardo Blanco Amor (Ourense, 1897 – Vigo, 1979).

Publicat el 1959, *La gresca* narra el llarg itinerari que segueixen tres homes a l'Ourense de finals del segle XIX mentre beuen cada vegada més alcohol per anar oblidant els disbarats que han anat cometent quan anaven bevent alcohol. En total trascolen dotze litres de vi, sis d'aiguardent, dos de licor de cafè i dos d'anís gebrat. Visiten tavernes, bordells i cases particulars, roben, incendien i acaben cometent crims de sang.

La gresca està formada per les declaracions d'un dels implicats, que addueix que “jo no abandone un amic” o que “quan es va amb companys s'ha de fer el que fan tots o deixar la seua companyia”. Aquest comportament tribal recorda els de pel·lícules coetànies com *Los olvidados* (Buñuel, 1950) o *Los golfos* (Saura, 1959). *La gresca* és un precedent arqueològic de la violència poca-solta que més endavant trobarem a les colles juvenils de *Perros callejeros*, *A Clockwork orange* o *American History X*, exercida en gran mesura per no quedar malament davant els companys. Eduardo Blanco Amor ens mostra una brutalitat rural i fatalista –potser celta-, desproveïda de coartades culturals o ideològiques: el sexe ha existit sempre, però abans de les drogues i el rocanrol hi va haver el vi i els balls tradicionals.